

„ALBINA“

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

CARMEN SYLVA

Majestatea Sa Regina Elisabeta, cu ocasiunea mergerii la Iași, spre a asistă la inaugurarea palatului Universității, a fost în deosebă sərbătorită. Profesorii universitari au ținut ca și din parte-le să-și arate recunoștința și admirațiunea pentru scrițórea de valóre, care prin lucrările sale artistice a făcut cunoscut numele de Român în întréga lume, pentru Regina, care și-a devotat sufletul, țării și poporului său, căpătând în schimb pentru vecie numele de *mama duioasă a poporului român*.

De aceea toți profesorii s'au prezentat Maj. Sale și prin graiul cunoscutului istoric *A. D. Xenopol*, au spus ce cugetă și ce simte poporul român pentru Regina sa; pentru scrițórea care pörtă numele de Carmen Sylva!

Maj. Sa, adinc mișcată, răspunde celor rostite de d-l A. D. Xenopol, prin următórea artistică cuvîntare:

«Mișcată am fost pînă în adîncurile sufletului Mîeu, vędînd că Mî-așî săpat numele pe tabla de marmoră din locașul de unde isvoresec pentru noi învędătura.

«Cum am putut merita o asemenea onóre, căci sînt numai un școlar plin de rîvna de a munci și de dorința de a vedé tinerimea urmărind în același spirit și cu aceeași tragere de inimă și jertfe, calca trasă de cei mai bătrîni?»

«Adevérat e că învędătorii Miei sînt cei mai minunați ce-î pôte arătá scumpa nóstră țară: — Miron Costin, istoricul plin de patriotismul cel mai curat și mai nemeștesugit, — Dosoteiú, care cu inimă smerită a pus în versuri Psalmii

«luî David, — Vasile Alecsandri, care cu gură de aur a cântat rostul melodiilor ce urechîa lui cea fină auçiă. Aceştia M'auî condus drept la izvor, la însăşi inima poporului, la acest rubin nepreţuit.

Gura poporului e cântecul răpitor al privighetorii, care aduce la auçul nostru sunetele limpeçi ale naturii, ce ese din frémëtul vorbitor al codrilor României şi plutesc peste poieni strălucitoare şi peste vaturile aurite ale câmpiilor şi lunurilor noastre. Din gura poporului traçi înveştatură mare şi traînicioasă ca din sînurile nesecate ale tainiceii sfînx. Gura poporului e izvorul cel limpede, care ese din stîncă sănătosoasă, spre a recori necurmat sufletele setose. Gura poporului e înţelepciunea nesfirşită. Iar cântecul popular este cea mai înaltă poezie, căci el dă viaţă şi viaţa-i suferinţă. Cântecul popular este poezia cea mai sublimă, căci nimeni nu seie cine l-a făcut. Fie-care l-a cântat pentru întâia-şi dată şi pentru întâia-şi dată sute de ani în şir. Cântecul popular este cea mai profundă poezie, căci fie-care l-a simçi pentru întâia-şi dată. El curge din veselie şi din strîgătul de durere, din nădejde şi suferinţă: şi numai acela se pôte numi poet, care a dat de acest sunet.

«Am avut în partea Mea rara fericire de a auçi cântecul României, când eră încă ascuns şi necunoscut. El M'a făcut de am pătruns în inima poporului Mieû, par'că aşî fi din ea născută.

«Dar! Dintr'însa din nou m'am născut! Căci ce sînt, la acea şcolă am învăţat. Lumea basmelor românescei m'a înconjurat cu tot farmecul lor şi viersul românesc a cântat în inima Mea. Ferice sînt că Mi s'a dat să învăş aci şi că tot aci mai pot învăşa, pînă când suflet în mine va fi.

«Se dice că maieştrii cei mari ai întâiei arte creştine au rugăvit în genuchi şi în rugă fierbinte. Şi Eu în genuchi sînt d'înainte cântecului, ca d'înainte ceea-ce Dumneşeu a dat mai curat copiilor seî, ca d'înainte aceluî cuvînt din Evangelie, care luminază întunericul şi care îl duce spre acele înălşimi strălucitoare, pe care duhul simplu al omului nu şi-l pôte alt-fel închipui de cât într'o psalmodie eternă d'înainte feşei lui Dumneşeu.

«Tabla de marmoră, ce aşî aşedat în sala cea mare a Universităşii din Iaşî, este destinată să aducă aminte tôte

M. S. Regina Elisabeta.

«acestea. Ca școlar, și pentru toți școlarii, mulțumesc din totă inima și din inimă plină de bucurie, pentru acest semn de iubire.

«Să trăiască cântecul vecinic tiner al iubitei noastre țări!
Să trăiască toate inimile cele tinere, cari vor cântă acest cântec de mii și de mii de ori, jos peste țărîna noastră, sus spre sufletele noastre!

«Să trăiască toți școlarii și toți învățătorii!»

CUGETĂRI

DE

CARMEN SYLVA.

Perul cărunt este ca spuma pe care o aruncă marea după furtună.

* * *

Fie-care faptă a noastră se pedepsește sau se răsplătesce. Numai nu voim să recunoscem acesta, căci plata ni se pare mică și pedepsa mare.

* * *

Nu poți învăța pe cine-va limba ta, pîn'ce nu-î vorbesci într'a lui.

* * *

Tineretea te judecă, bătrînețea te iartă.

* * *

Tot trebuie să fie unde-vă adevărul, numai noi nu l-am găsit încă.

* * *

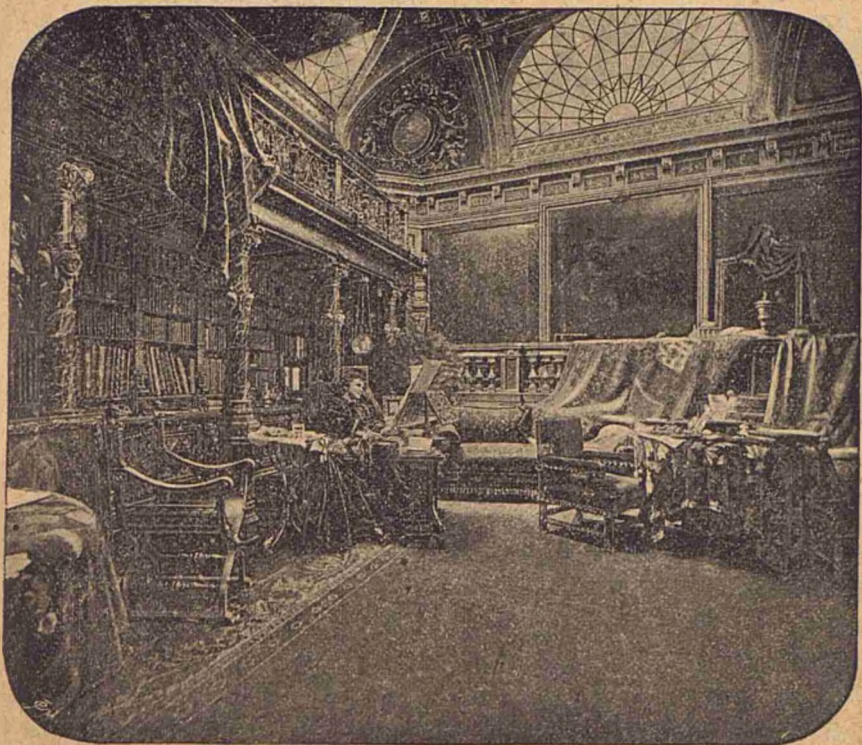
Cristos a fost ținut pe cruce, Socrate a fost otrăvit, Fidias a fost acuzat de hoție: — se vede că tot e o cinste ca contemporanii tăi să se porțe prost cu tine.

* * *

Când stai într'o cușcă de aur te gîndesci la o celulă de închisore.

* * *

Deșteptăciunea este gândul unui singur om; înțelepciunea, a tuturor omenilor.

M. S. Regina în bibliotecă.

Femeia perdută se vede în cea curată ca într'o oglindă și-
arată sbirciturile ei. Ar vrea s'o sfișie.

* * *

Femeia de lume cu greu rămâne soție.

* * *

O femeie neînțelesă este aceea care nu înțelege pe alții.

* * *

Virtutea femeiască trebuie să fie mare, căci de multe ori trebuie
s'ajungă pentru doi.

* * *

Femeia cu adevărat bine crescută are aceleași purtări în ca-
mera-i de culcare ca și în salon și aceeași bunăvoință pentru
servitori ca și pentru oșpeți.

FEBRA TIFOIDĂ

Ce este febra tifoidă?

Febra tifoidă, lungórea sau lingórea, pe care pe nedrept lumea o mai numesce *tifos*, este o bóla molipsitoare produsă de un microb special (1) care pórtă numele de *bacilul febrei tifoide*.

Acest microb se găsește mai cu sémă în apele murdare, care îl pórtă și îl răspîndesc peste tot locul, unde se duc și ele.

Cum se răspîndesc bóla?

Apele îl íau din excrementele bolnavilor de febră tifoidă. fie prin faptul că în unele orașe privățile se deșartă în același rîu sau fluviu din care apoi ómenii își íau apa trebuinciosă pentru béut; fie că prin o inundație mare, ca cea din anul acesta, apele intră în pămînt, pătrund prin hasnalele privăților, carî nu sînt construite după regulă, se încarcă de murdării și de microbi, și apoi urmându-și drumul lor tot pe sub pămînt, se amestecă cu apele fîntinilor și isvórelor aședate mai în vale și le murdăresc. Aceste fîntîni, isvóre și rîuri, devin locuri încărcate de febră tifoidă. Bacilul febrei tifoide are o rezistență fórté mare. El nu móre nici prin înghițet, nici prin uscăciune. Apa care conține acest microb și care a înghițet, după topire e tot așa de vătămătoare ca și înainte de înghițet; iar murdăriile carî conțin acest microb și carî s'aú uscat și prăfuit în aer, îndată ce sînt înghițite de noi fie prin ale mîncării, pe carî s'aú aședat, fie prin aerul pe care îl tragem în piept, dau nascere la febră tifoidă.

Căldura de 100 grade, adică căldura fierberii apei, omórá bacilul febrei tifoide.

El mai móre încă prin întrebuintarea diferitelor substanțe antiseptice ca acidul fenic în soluție de 4‰, sublimat corosiv 0.50‰, soluție de calaican, etc.

(1) Microbii sînt nisce animale fórté mici, carî nu se véd de cât cu nisce instrumente anume făcute. Acestia, când pătrund în corpul omului saú al animalelor, dau nascere la bóle.

Cum să ne păzim de bólă?

Invătătura ce tragem din cele spuse mai nainte este următórea :

Ca să ne păzim de febră tifoidă trebuie să căutăm să nu murdărim isvorul din care ne luăm cu toții apa trebuitoare.

Privățile fiind o cauză de murdărie a apei, ele trebuie construite în anume condițiuni sănătóse, pentru ca prin păreții hasnalei să nu pótă să se scurgă nici părțile apóse din murdării, nici să pătrundă apele din ploi. Ele trebuie curățate regulat și din timp în timp să se tórne în hazna calaican (piatră vînătă) topită în apă, lapte de var, sau acid fenic.

La țară, unde aceste măsurî nu se pot luă, ar trebui să se oblige fie-care țáran să aibă o privată cu o hasna, ai cărei păreți și fund să fie tencuiți cu un strat gros de var; iar când hasnaua se umple să se acópere întiîu cu un strat gros de var și apoi cu pămînt.

Pentru că nu putem fi tot-d'a-una siguri de curățenia isvorului de unde ne luăm apă, trebuie ca fie-care familie să aibă un filtru; iar în timp de epidemie chiar acéstă apă filtrată să o fierbem întiîu și apoi să o bem.

S'a găsit de multe ori pe zarzavaturî, cum e d. ex. salată, bacilul febrei tifoide, care provine de sigur din apa cu care aceste zarzavaturî au fost stropite. Dacă legumele acestea sînt mánicate fierte, nu sînt vătămátóre, pentru că prin fierbere, microbul móre. Dacă însă sînt mánicate crude, sub formă de salată, ele pot să dea nascere febrei tifoide. De aceea îndemnăm ca în timp de epidemie mai cu sémă, să nu se mánance legumele de cât fierte.

Acei cu dare de mánă pot înlocui apa fiartă prin apă gázósă, apă minerală cum e Evian, Gieshübler, Slănicul din Moldova, etc.

Febra tifoidă să ia și de la om la om, dar numai prin excrementele și vėrsăturile bolnavului. — De aceea, în óla în care bolnavul își face trebuințele trebuie să punem și să lăsăm tot-d'auna ca de trei degete acid fenic, calaican topit în apă sau leșie tare; iar rufăria când se schimbă trebuie muiată întiîu în acid fenic sau leșie, în care să stea câte-vă cėsuri și apoi trecută la spelat. Persónele cari îngrijesc pe bolnav

de aprópe, după fie-care atingere a bolnavului să se spele pe mâini cu săpun și cu acid fenic 2%.

Acei cari au avut o dată febră tifoidă, sînt mai puțin expuși, pentru că, în regulă generală, această bôlă nu se capătă de cât o dată în viață.

Carî sînt semnele cu cari începe febra tifoidă?

De obiceiú cele d'întîiu ñile de bôlă trec nebăgate în sémă, mai cu sémă la copil, pentru că bolnavul nu se plînge de cât de tristeță, dureri în tot trupul, lipsă de poftă de mîncare, puține dureri de cap, limba încărcată. Apoi începe căldura, care crește din ce în ce, urdinare sau încuierură, scurgere de sînge pe nas, dureri în pîntece, aiurări și altele. Atunci bôla e în toiul ei.

Care e ajutorul ce se pôte da bolnavului pînă la sosirea medicului?

Cel d'întîiu lucru e să-l puie în pat și să-l lase liniștit.— Dacă e copil, să-î dea o lingură de unt-de-ricină; dacă e om mare, doă linguri. Să se dea copiilor de la 5—15 ani în fie-care diminéța câte o jumătate gram de chinină; iar ómenilor mari séra și diminéța câte jumătate gram.— Dacă bolnavul se găsesce într'un loc unde să-și pôtă procură un termometru, să se ia cu exactitate temperatura séra și diminéța, ținênd termometrul subțiori 15 minute și să se înscrie pe o bucată de hîrtie.— Tóte aceste măsuri înlesnesc pe medic să cunóscă hotărît bôla. Ele trebuiesc luate numai pînă la sosirea lui, rêmânênd ca în urmă el să aprecieze și să decidă tratamentul ce va trebui să urmeze bolnavul înainte.— Să nu-î dea mîncare de cât numai lapte și zémă de carne simplă. În cas când căldura e mare să-l spele pe tot trupul cu un burete muiat în oțet aromatic sau, dacă nu se găsesce, să-l spele cu oțet obiçnuit îndoit cu apă. Operația asta să se facă din trei în trei césuri.

Bolnavul are voe să bea apă, dar, cum am mai spus, apă fiartă, sau una din apele minerale recomandate mai sus. E mai bine însă să-și astîmpere setea cu lapte dulce.

Cât ține bóla?

Dacă are un mers regulat, bóla ține trei săptămâni. Tótă săptămâna a patra însă, bolnavul tot nu trebuie să mănînce de cât lapte și zémă de carne fără pâine, pentru cuvîntul următor :

În bóla asta se fac nisce rănî pe mațe, carî nu se vindecă de cât pe la sfîrșitul celei de a patra săptămâni de bóla. Cât timp sînt rănile în ființă, mațele nu pot să mistuie lucruri tari; iar dacă le silescî, rănile se obrintesc, mațul se găuresce și bolnavul, când e aprópe scăpat de bóla, móre de peritonită (umflătura praporului).

Febra tifoidă e o bóla fórté rea, care cere îngrijire mare. Bolnavului, după ce a scăpat de bóla, îi cade pèrul și rămîne multă vreme slab și în neputință de a munci, de aceea tótă lumea trebuie să ia mèsurî din timp să nu o capete.

Dr. Tadem.

PEȘTERA LUI VUCUL

LEGENDĂ.

Pe înălțimile cele mai poncișe ale Ceahlăului, lîngă schitul Duraului, se găsește această peșteră. E un loc pustiú, unde rar calcă picior de om.

Se povestesc că tare în vechime, or fi vr'o 300 de ani, a fost prin locurile acestea un óre-care Vucul; acest Vucul eră sihastru sfînt cum nu s'a mai pomenit; își petrecea zilele singur, numai în post și în rugăciuni. De mîncat mîncă erburî, și de dormit dormia în peșteră, unde avea o iconă a Maicii Domnului. Pe tótă lumea o minunà el, și toți se întrebau că de ce atâta chin și post pe capul bietului om; o fi făcut multe și mari păcate. Pînă când într'o di simțindu-și sfîrșitul aprópe, chemă la el un popă și se spoveduî. Un păcat greu și mare îi apèsà cugetul: Se cununase cu soră-sa, dar în nescire.

Și uite cum s'a întimplat asta: Venise în sat la ei o fată cu numele de Ruxandra, frumósă, frumósă cum nu s'a mai aflat pe lume, par'că era ruptă din raiu și din poveste. Vucul, cum o vede, se și îndrăgostesc de ea și Ruxandra de el. Se hotărâsc și se iau. Se face nuntă mare cu lăutari mulți și iacă lumea se duce tótă la biserică: mirii în cap.

De dimineță eră o vreme frumósă, sóre pe cer și nici un pic de noruleț. De cum a început nunta cerul s'a 'ntunecat și o

furtună grósnică s'a stírnit. Par'ca erà prăpădenia pămîntului, nu alta. Lumea tótă, nuntaşii, nu mai sciau ce să facă, cu toţii cădură în genunchi şi se rugară Domnului. Fulgere şi trăsnete despicau cerul şi cât pe ce biserica să se năruie. Tótă lumea fugise din biserică, numai Vucul şi Ruxandra au rămas. Popa, mai mult mort, îi cunună cum îi cunună, la repezdelă. Atunci să li vedut cum icónele tóte s'au întors cu faţa la perete, iar icóna Maicii Domnului lăcrămă. Eşiră cu toţii repede din biserică şi în acel minut biserica cădù grămadă, iar furtuna contenì.

S'a dus vestea în lume despre cele întimplate şi iaca vine din un sat vecin, un moşneag, care se duse şi el să vadă ruinele bisericii. Şi moşnegul ceta duse: Nu pòte fi lucru curat la mijloc, Ruxandra şi cu Vucul sînt fraţi, alt-fel nu se pòte.

Şi din minutul eşirii din biserică şi Vucul şi Ruxandra cădură amîndoi la bolă grea. Şi lui şi ei le cădură perul din cap. Şi iacă vine moşnegul la ei şi din una în alta, vorbă peste vorbă, se află că erau amîndoi mirii frate şi soră, iar el, moşnegul, erà tatăl lor.

Şi dacã au vedut că lucrurile sînt aşa, atunci Vucul s'a hotărît să se facă schimnic, iar Ruxandra a murit de durere şi neceaz. Şi de atunci Vucul se duse în munţi, se aşedă înpeştera aceea, care pòrtă numele lui şi acolo muri. Şi numai la mórte scăpă de păcatul cel greu care apesà asupra lui.

Povestită de Dumitru al lui Dumitru Ciobanul
şi comunicată de

Petre Petrescu

Învătător.

RĂSPUNS LA I-a SCRISÓRE PEDAGOGICĂ

A D-LUI

RĂDULESCU-MOTRU (1).

În acéstă scrisóre se pune în discuţie usul pe care trebuie să-l facă un învăţător — şi acéstă chestiune pòte să privescă tot aşa de bine pe orî-ce membru al corpului didactic — de psihologia generală. Domnul C. Rădulescu-Motru se declară prevenit contra psihologiei generale, teoretice, şi recomandă fòrte călduros învăţătorilor să facă psihologie practică, observând şi studiind singurì sufletul copiilor cu cari au de-aface.

Acéstă recomandare este fòrte mult îndreptăţită; căci ar fi absurd un învăţător care ar crede că are să ajungă la rezultate fòrte bune sau chiar dacã ar crede numai că este cu putinţă să

(1) D. R.-Motru va reveni asupra acestui răspuns într'o scrisóre viitoare. *Nota Redacţiei.*

aplice ca un fel de rețete capitolele din vre-o psihologie óre-care, și s'ar considera prin acesta scutit de observație psihologică personală. Inșă a cere de la învățători, și mai ales de la cei tineri, ca să se călăuzescă aproape exclusiv de observații personale, fără a recunoște absoluta necesitate pentru ei de a se consfătuí mereu și cu o psihologie generală (se 'nțelege, nu cea pe care au învățat-o în școlă), este, credem, a-i aruncă într'o încurcătură și mai mare, și a le asigura și mai puțin succesul în învățămînt.

Căci, să vedem puțin; cum pôte un învățător să studieze sufletul copiilor cu cari stă împreună numai în cele 5 ore de clasă?

Mai întiú, chiar modul acesta în care are de-aface învățătorul cu elevii, croiesce de la început felul observațiilor: învățătorul are să cunoscă mai bine *inteligența* clasei sale, și acesta după modul în care observă că i-a căștigat atenția, după răspunsuri, după întrebări, etc. Presupunem că un învățător inteligent și cu talent de psiholog, isbutescce nu tare târziu, să-și dea sémă de nivelul intelectual al clasei și isbutescce să lucreze ast-fel cu ea, în cât să adeverească afirmarea lui Spencer — idealul învățămîntului, credem — că exercițiul natural al forțelor, intelectuale ca și fizice, produce plăcere. Dar dacă învățătorul nu-i tare înzestrat, mai ales cu talent de psiholog? Și îndrăznim să atingem această chestiune, de óre-ce e cunoscut modul defectuos în care sînt recrutați la noi membrii corpului didactic, și e cunoscut mai ales faptul că tot ce are o valóre mai înaltă intelectuală fuge de cariera ingrată a profesoratului, care-i fôrte departe de a fi cea mai ușoră carieră și cea mai bine plătită, cum au susținut unii. Ce-i rămâne dar unui învățător, cu multă bună-voință, dar nu tocmai destoinic, și care a mai pierdut și încrederea în ajutorul psihologiei generale? Mai întiú nu mai consultă această sciință; se ține de program, care-i fôrte încercat, se ține de cartea didactică, care-i fôrte defectuoasă, fiind-că nu scie singur ce s'alégă și fiind-că nu-și dă sémă de greutățile ce întîmpină tinerele minți, ca să capete învățatură, nici de modul în care ar căpăta-o mai ușor; în colo, rigid și sever cu elevii, îi face să învețe de bine, de rău, cantitatea de cunosciiinți pe cari le-o administreză în fie-care di, și-i face să scie ceva la examen. Dar cât s'au chinuit bieții copii, cât s'au folosit de mult din această învățatură, și apoi dragostea pe care o mai au, după ce es din școlă, pentru munca intelectuală . . . acestea nu se întrebă!

Pe lingă acesta, mai este o altă considerație și mai serioasă: Pe fie-care di se recunoște tot mai mult, slavă Domnului, și la noi, importanța cea mare a educației morale și rolul cel mare al școlei și al corpului didactic în această privință. Școlă și profe-

sorii nu trebuie să dea numai învățătură, trebuie să formeze și *caracterul*, și pentru ca să-l formeze, trebuie să-l *cunoscă*. De aici necesitatea raporturilor mai frecvente între profesori și elevi; de aici necesitatea pentru profesor de a face, mai cu seamă, psihologie practică. Credem că tocmai pentru această considerație a insistat și d-l Motru asupra necesității pentru învățător de a-și cunoaște indivizii cu cari are de a face. Și se 'ntelege că mai cu seamă în această privință, rolul psihologiei generale e minim. Cu toate acestea, cred că nu poate nici dînsul să nu recunoască că nimic nu-i mai greu de cunoscut și mai ales greu de dirigiat de cât suflul copilului. Un învățător tîner, bun psiholog, va observa și ghici foarte bine acest sufl; dar *cum* să-l educe? Un învățător vechiu, care a *practicat* multă vreme copiii, poate să se călăuzească numai de experiență; dar unul nou, pînă să câștige experiență, are nevoie absolută de sugestiunile unei bune psihologii teoretice, căci numai ea îl poate feri de greșeli de multe ori foarte regretabile.

Așa dar un învățător tîner are nevoie, și încă mare, de psihologia generală; și această nevoie îi este satisfăcută de știința teoretică, cu totă grosolana analogie ce se stabilește între *pedagogia practică*, știința aplicată a psihologiei teoretice și între științele tehnice, aplicație a științelor naturale; și căci, cu toate deosebirile cele mari ce sînt între indivizi din punct de vedere psihic, sînt și asemănări importante. Omul e tot om pe totă suprafața pămîntului, și copilul tot copil. De sigur, copiii din România sînt mai alt-fel de cât cei din Austro-Ungaria, bună-oră; cei din Iași mai alt-fel de cât cei din București, și mai alt-fel cei din centru de cât cei din mahalalele orașului. Învățătorul, ca educator, trebuie să aibă în vedere tocmai această deosebire; însă, ca să lucreze cu fie-care în parte, ținînd seamă de apucăturile individuale ale fiecărui, e imposibil chiar și în clasele cele mai puțin numerose; căci foarte rar se 'ntîmplă să se nimerescă într'o clasă cel mult 10 copii nu tocmai exact, dar cam de aceiași forță și de același temperament, ast-fel în cât fatalmente unii trebuiesc ținuți în urmă și alții siliți să mîergă înainte. Școala, fiind o întrunire colectivă nu poate și nici nu trebuie să ție seamă de cât de *caracterul colectiv* *caracterul individual* rămîne pe sîma familiei. Treba școlii e însă să îndrumeze și să facă să se desvolte îngrijirea educativă în familie.

Resultă dar pentru învățător necesitatea de a ține seamă de spiritul sau caracterul colectiv al clasei, neglijînd deosebirile individuale mai puțin importante, foarte fericit dacă va pute face măcar atîta. Căci e evident că în clasele de câte 70, 80 ori 90 de elevi, influența educativă a învățătorului e foarte ades egală cu zero.

Am crezut că trebuie să insistăm asupra necesității școlii de a se îngriji de caracterul colectiv, mai ales din cauză că, ducând la extrem diferențele individuale între copii, propune d-l Motru, o măsură extraordinară: «Să opereze învățătorul o selecțiune adică să-și alégă elevii cu cari pôte lucrà, și să sacrifice restul! Dar mai întiiu nici nu-î creștinesc lucru să sacrifici de multe ori majoritatea minorității, mai ales pe cei săraci cu duhul! Afară de acesta, este foarte de temut că un învățător, în dorința de a realizà prea mult bine, ar realizà prea puțin în acest cas. Căci să vedem ce faci, d. ex., cu o clasă de 50 elevi dintre cari numai 20 sau 25 sînt buni: îi treci pe aceia, și restul repetenți? Dar dacă și la anulviitor aceștia au nenorocul că îi ajung din clasa precedentă alți 30 mai buni de cât dînșii? [Iată, vrea să ȳică un adevărat proletariat școlar! Ce faci cu dînșul? Dar dacă inspectorul vine și ȳice că n'ai voie să lași repetenți, fiind-că înțreținerea unui copil ține pe părintele său 300 lei pe an?!...

Am înțeles de asemenea legitima prevenire a d-lui Motru, contra *treptelor formale*, prevenire exprimată și cu altă ocazie (1). De sigur, aceste trepte devin comice când gîndesci că nu e permis unui învățător să procedă alt-fel de cât suind cu foarte multă băgare de sémă pe toți elevii: [pe trepta pregătirii, apoi pe a predării, asociației, generalizării și aplicării . . . căci ce-ar fi când copiii ar răspunde tocmai ceia ce e în mintea profesorului, sau dac'ar sei mai dinainte răspunsurile mai potrivite pentru trepta la care vrea s'ajungă profesorul! (2).

Cu tóte acestea nu se pôte tãgãdui că un învățător trebuie să-și aibă tot-d'a-una un plan bine determinat și să conducă pe copii, prin întrebări, către un anumit scop.

De aceea, n'am prea înțeles de ce e numai de cât rëu ca profesorul să întrebë pe elevi, și întru cât ar fi mai bine ca elevii să întrebë pe profesor? De sigur, o libertate de a întrebà trebuie lăsată elevilor în cursul lecțiunii și rëu ar face un învățător care s'ar supërà d. ex. că un elev îl intrerupe adresându-i o întrebare; însă această libertate trebuie acordată cu mult tact, (decî e greu pentru învățătorii tineri) de témă ca nu cum-vã să se introducã anarhia și să se împrãstie interesul lecțiunii cum s'ar întîmplã când s'ar întrece elevii cari mai de cari să întrebë ce-i trece prin minte. Mai ales c'am avut ocazie să ne convingem — copiii nu întrebã tot d'a-una tocmai ceia-ce 'i-ar interesã mai mult.

Așã dar, rëmãne ca tot profesorul să întrebë pe elevi; îi rë-

(1) *Connorbiri Literare*, Octombrie, 1896.

(2) Ar fi foarte interesant și pentru literaturã și pentru psihologia națională, ca să publice învățătorii lecțiile ce li s'ar pãrea mai interesante (nu lecții model), în cari au căutat să aplice treptele formale.

mâne și în acest cas loc destul ca să-i studieze! Și dacă prin întrebările lui scie să provoace răspunsuri judicioase, și dacă urmarește un gând bun, nu vedem nici un rău ca copiii să caute să-l ghicescă, să-l cunoscă și să-l satisfacă.

E. S.

FOLOSELE ASOCIAȚIEI (unirii).

E o dicătoare veche, care sună așa: «*Ce fac doi nu face unul.*» Când ne gândim bine de tot, vedem că mare adevăr grăiesce această dicătoare. Cât despre d-vastră, cinstiții cititori, am totă credința că din cele ce ați auzit, vădută ori citit, sinteți încredințați de acest mare adevăr și nu măi departe, dacă ați căută să vedeți în ce chip sînt făcute diferitele lucrări mari cari ne uimesc, ne atrag luarea aminte măi mult ca cele-lalte, ați află că nici de cum ele nu sînt fapta unui singur ins, ci tot-d'a-una a mijlôcelor și puterii măi multor inși, puse la un loc. Ca să nu mergem măi departe, ia să ne gândim la o pildă, care ne isbesce pe toți la ochi, la scumpa noastră țară!

Dacă ômenii mari și luminați ai neamului nostru nu și-ar fi dat mâna, nu s'ar fi înfrățit ca să lucreze din răputeri pentru înaintarea și deșteptarea neamului nostru, am fi ajuns noi unde sîntem astăzi? Nu. Am fi fost cine scie cât de înapoiăți și ca urmare am fi devenit cine scie ce provincie rusescă, nemțescă ori turcescă.

Și rēul e că ai noștri încă nu înțeleg destul de bine prețul tovarășiei între dinșii.

E în folosul țării noastre ca și la noi să se cultive spiritul de tovarășie, de asociație ca, în diferitele întreprinderi, un le reclină în lóce și forțe măi mari de cât ale unui singur individ, să cîi în ne întruni la un loc mijlôcele și forțele de cari dispunem măi mulți inși, ca întreprinderea aceea pentru care ne-am unit și lucrăm s'ô ducem la bun sfirșit.

Făcându-se așa, diferitele «*societăți*» străine cari au umpiut țara și aprópe au numai în mâna lor întreprinderile mai de la noi, nu și-ar măi găsi locul nici aici și așa acele mari întreprinderi, fiind luate de asociațiunii de ale noastre, tot câștigul va fi al nostru și țara se va îmbogăți. Odată țara devenită bogată va pute ușor să-și creeze o mulțime de instituțiunii pentru cultivarea, deșteptarea și înaintarea nēmului nostru.

Ionescu Candid.

MINTEA ȚIGANULUI

Un Țigan, ursar, vrea să-și vîndă ursul unui alt Țigan, tot ursar ca el și vrînd Țiganiî să le fie vîndarea traînîcă și cu te-meiî, se duseră la un avocat dintr'un orașel din apropiere, unde eră și judecătorie de pace, ca să le facă actul.

După ce se tocmiră Țiganiî cu avocatul, acesta s'apucă să le serie actul pe hîrtie timbrată, cum cere legea, și scrie... și scrie... și scrie... a scris, mă rog, o cîlă întrîgă pe tôte fețele, și după ce a isprăvit de scris, începî să citescă actul Țiganilor, cari ascultău cu gura căscată și nu pricepeău nimic.

— Ei, acum — le dîse avocatul — hai la judecătorie să-l autentificăm.

Vîndătorul, pe care îl chema Enciu, după ce se scărpină nițel după ureche, dîse avocatului:

— Bine, boiarule, să mergem și la judecată; da, mîncate-aș, câte mî-ai citit, bune or fi; dar ma rog dumitale, să nu-ți fie cu supărare, ia scrie și ce ți-oîu spune eu.

Avocatul, zîmbînd, ca să-i facă pe plac Țiganului, scrise, după cum îi dictă Țiganul, următorul *Act de vîndare*:

•Eû Enciu, vînd pe ursul meu Ghenciu lu jupin Penciu.

•L-a vîdut, l-a placut; l-a cîntat, l-a jucat; banî a dat și l-a luat.

•Picatura și iscalitura, ca eu nu sciî carte.»

N. AI.

Convorbiri cu vecinul mîeu Niță.

Deschiderea Camerelor.

— Bună dimineța, vecine! Ce mai spui pe diua de ađi?

— Ce să spuiî? M'au sculat din nôpte tunurile, că nu se mai isprăviau.

— Dacă sînt o sută și unu. Ce, ai uitat că ađi o deschiderea Camerelor: e 15 Noembre.

— Că bine dîci; așa e în tot anul. Da, te-ași întrebă ceva, dacă nu te superî. Nu prea pricep cum merge rostul cu Camerele astea.

— Iată cam cum merge. N'a fost tot-d'a-una așa în țară la noi. Inainte vreme, țara Românescă eră ocârmuită de un Domnitor. El făcea tot ce vrea și nimenî nu luă socotelă nici lui, nici nimenuî. El făcea miniștri pe cine vrea și da slujbe cui vrea și nimenî nu puté să dîcă nici pis. Putea să te facă ce vrea: și Mitropolit dacă ar fi vrut, vorba ceia.

— Adecă ađi Regele nu pôte să dea orî-ce slujbă cui vreă el?

— Firesce că nu. Hîrtia prin care îți dă o slujbă trebuie s'o iscălescă și ministrul — și el trebuie să ție sêmă să se facă după lege, căci alt-fel deputații îl trag la răspundere și pot să-l dea în judecată.

— Pe ministru?

— Se 'nțelege. Legea e mai mare de cât ministrul și cine o calcă trebuie să-și ia pedepsa.

— Bun.

— Și cum îți spun, în vremea veche nu eră așa. Vodă făcea ce vreă. El te bătea, el te judecă și trebuia să tacă și să înghiți, căci Vodă eră stăpîn pe viața orî-cui.

— Dar cum puteă el să scie și să aibă grijă de tôte?

— Nu singur, firesce. Aveă doi trei boieri pe lîngă el și cum diceau ei așa făcea; iar bietul om năpăstuit, n'aveă unde să-și caute dreptate.

— De ce nu se ducea să se plîngă la Vodă?

— Ce vorbesci! Il lăsă cine-vă. Odată au venit nisce țărani în Bucuresci și ca să-i vadă Vodă, unu a aprins o rogojină și a ridicat-o în sus, altul a pus jalba într'un proțap lung și o filfiia de desnă-dejde. De atunci, se vede, a rămas vorba: *cu rogojina în cap și cu jalba în proțap*.

— Și le-o fi făcut Vodă dreptate?

— De unde! D'aia au răbdat și ei ađi, ba mâine pînă când au făcut răscolă la 1848, acum vre-o 50 de ani.

— Au dat jos pe Vodă?

— Ba nu, că a fugit singur.

— Și de atunci s'au schimbat lucrurile?

— Nu chiar de atunci; au mai trecut câțî-vă ani și s'a făcut legea nouă — care ține și ađi — care se chiamă «*Constituție*».

— Dar ce de ce-î dice așa?

— *Constituție* va să dică *întemeiere*; adică *legea* care întemeiază rostul țării. Pe temeiul ei s'au făcut alte legi de atunci încóce.

— Și cum serie?

— Scrie că tot Românul, fără deosebire de avere și de neam are drept să ia parte la cărmuirea țării.

— Apoi cum, Dămine iartă-mă, o să ia toți parte? Cum o să se adune și să vorbească toți din totă țara?

— Așa nu se poate; de aceea se aleg deputații și senatorii. Deputații se strâng în *Adunarea Deputaților* sau în *Cameră*; iar senatorii se strâng la *Senat*.

— De ce nu se adună toți la un loc?

— Se dice că e mai bine așa. La *Cameră* sînt omeni mai tineri, mai înflăcărați, mai iuți, cum e tinerețea... la *Senat* sînt bătrîni, de la 40 de ani în sus. Ei sînt mai chibzuiți, mai cu socotelă. Fiecare lege trebuie să fie primită și de unii și de alții.

— Și cine alege pe deputați și pe senatori?

— Totă țara. Fiecare locuitor român, alege unul sau mai mulți dintre cei cari se propun, adecă arată că vor să fie aleși.

— Și ce fac ei acolo unde se adună? Mi se pare că pierd vremea cu vorba, c'asa îmi citea deunădăi finul meu într'o gazetă.

— Ei, nene Niță, gazetele vorbesc ele multe: și bune și rele. Vorba ceia: nici tôte ale popii nici tôte ale doctorului. Sînt, nu e vorbă, și deputați cari fac gură mare ca să se arate ei grozavi, că... pădure fără uscături nu se pôte... dar la urmă tot ese ispravă bună din munca lor.

— Cum?

— Ei se duc în țară pe la casele lor, se întîlnesc cu d-ta și cu altul care este cetățean alegător, și aude ce nevoi ai și când se adună cu toții spun fie-care ce au auzit și chibzuiesc împreună cum să facă spre a merge țara mai bine.

— De! Nu prea se întîmplă să vorbească cu alegătorii: așteptă pînă le dai votul și pe urmă uită nevoile țării și-sî ved de ale lor. De aceea dicea unu mai dîlele trecute că e mai bine în alte țări unde este un împărat mare și tare: barem ai un stăpîn, nu o sută.

— Dacă gîndesci așa, rău gîndesci. N'a fost și

la noi așa? N'a fost așa *un stăpîn* în toate țările? De ce s'au luptat ómenii decî de ani ca să schimbe lucrurile? Fiind-că au vedut că e mai bine *cu sfatul multora* de cât cu *voia unuia*.

— D'apoi, uite, că și așa nu e tótă lumea mulțumită.

— E greu să mulțumesci pe toți... ș'apoi eū nu dic că bunătate mai mare nu se pôte: lumea merge înainte. Dar ce socotelă ar fi să te întorci înapoi? Dacă ai clădit d-ta o casă și veđi că s'a crăpat un pãrete, ce faci? strici tótă casa ori dregi pãretele?

— Pãi de! eū dic să dreg pãretele...

— Firesce... De aceea să păstrăm ce avem bun ađi și să căutăm să facem și mai bine, îndreptând pe unde e câte o meteahnă... Că, vorba vechie: *lesne e să dărîmă, dar greu să clădesci*.

— Negreșit. Ai dreptate.

— Bună ziua, vecine.

— Bună ziua.

Gheorghe Adamescu.

Călătoria lui Nansen către polul Nord.

(Urmare și sfîrșit).

Retragerea spre miadă-di către pãmîntul Francisc Iosef.

Spre marea lor mirare, în primele zile ale retragerii, ghița este bună și înainteză cu spor. Aceste iluzii însă-î pãrãsesc de grabă, căci în mai puțin de o săptămână chiar, întimpinã aceleași obstacole ca și mai 'nainte.

La 85° latitudine gãsesc urme de vulpe. — Cãinii obosiți peste măsură unul câte unul cad și, fiind tăiați servese ca hrană celor-lalți, așa că pînă la 12 Maiu nu mai rãmân de cât 12 în ființă.

De aci înainte dau și de zãpadă prospët cãdută, care, acoperind crãpăturile, le înșelã vederea și de multe ori cad într'insele. -- Ziua de 23 Maiu este teribilă, căci avënd în fațã

● largă crãpătură plină cu apă, dupã o căutare zadarnică

de mai multe césurî ca să găséscă o trecere, abîă reușese să trecă de cea-l-altă parte și numai norocul i-a păzit ca să nu cadă în apă. Ajunși pînă la 83° și 82° latitudine și neîntîlnind pămîntul Francisc Iosef se îndoiesc de adevérata lor pozițiune.

Incep a vedé apoi foce și păséri, ceea-ce arată că sînt óri-carî pămînturî prin apropiere. La 82°21' marea eră liberă pe o lungime de 33 mile.

La un moment dat ghîața pe care se aflău se rupe din banchiză și ast-fel plutesc în mare pe acel sloiú în formă de insulă; încep decî a-și pregăti luntrile pentru a se coborî în mare cu ele. Pe de altă parte porția de mîncare o redusese la 36 grame de unt și 185 grame de pîne, cãci în ziua de 6 Iunie nu le mai rêmăsese de cât 2^{ker} și un sfert de unt și pîne pentru 35 sau 40 zile. Ceea-ce le mai dădea speranță eră prezența pescarilor (păséri de mare) în numér considerabil; ghîața cea colțurosă însă și lacurile îi ținea pe loc, așă că în ziua de 15 Iunie, vedëndu-se aprópe cu totul sleiți de hrană și de forțe, tăiară doi din cei 5 cãini ce le mai rêmăsese pentru ca să împartă carnea lor între ei și cei-lalți trei cãini. O ciorbă gătită cu sânge de cãine li se părú excelentă.

Totuși, porția mîncării se micșoră din ce în ce, ajungënd pînă la 54 grame de pîne și 27 grame unt. Atunci se hotărêsc a dormi mai mult, ca să simță mai puțin fόμεa, conducëndu-se de proverbul că «cine dórme mîncă». Așteptarea însă și poziția lor critică îi prăpădiă și mai mult, de aceea iaú hotărîrea de a se urcă în bãrci; luând și pe cei 3 cãini și ast-fel înaintă când pe mare când pe ghîață, după împrejurări. În acest timp iată că ved o focă pe care o împușcă; le fu peste putință însă a o urcă în luntre, ba încă eră cât p'aci să se rêstórne. Se vedură siliți decî a merge la marginea ghîetei, a lăsă lucrurile și apoi întorcëndu-se putură să ia foca. De astă-dată o nouă viață se deschide pentru ei carî erau muritorî de fόμε,avënd hrană asigurată pentru cât-và timp. Vinéză și o a doua focă. Atunci se stabilesc acî pe ghîață așteptând pînă la sfîrșitul lui Iunie ca să se mai topéscă ghîața și să se deschidă drum. Plecați din noú la 6 Iulie, nu mai rêmân de cât cu 2 cãini; împușcă o ursóică și doi puî și în ziua de 24 Iulie zăresc pămînt pentru prima óră după un timp de doi ani, ceea-ce-i făcú să țipe de bucurie.

Mergând apoi când cu bărcile, când pe ghiăță într'una, din zile, Iohansen eră cât p'aci să cadă victimă unei ursóice, care urmărindu-î, îl atacă pe la spate și cu o labă-l trîntesce jos; luptându-se însă strigă pe Nansen care mergea nainte și acesta, vedënd primejdia, trage cu pușca și dintr'o singură lovitură dă jos ursóica; iar Iohansen scapă numai cu câte-va sgârieturi.

De astă dată marea fiind liberă naintea lor cât puteau vedé, socotesc că nu mai au trebuință de căini, deci îi execută pe amîndoi ca să nu-i lase prada fiarelor și ei, urcându-se în luntri, plécă pe mare; mergeau în timpul zilei, iar nóptea poposeau pe ghiăță.

În ziua de 9 August dau peste un grup de 4 insule, căruia-î dau numele de *Hvidtenland* (Țara albă) și dintre cari pe cea mai mare o numesc *Eva*, după numele soției lui Nansen, iar pe alta *Liv* după numele fetei lui. Mai întilnesc apoi și alte insule, și în cale sînt atacați în mai multe rînduri de morse; dar drumul se îngreuiază din ce în ce, căci ghiăța începe să se prindă în tóte părțile, așa că în ziua de 26 August pierd orî-ce speranță de a mai înainta și deci se retrag într'una din insule (Frederich Jackson) care li se pare mai nemerită pentru iernat și în care găsesc urși, morse, etc., prin urmare vînaturi în de ajuns ca să aibă hrană.

Ernarea pe pămîntul Francisc Iosef.

După ce omórá 2 urși, zăresc gâsce trecënd în sbor spre miață-đi, morse fórté multe și după ce împuşcă alți 3 urși într'o ăi, vedënd că au vînat din belșug se hotăresc a ernă aci și în ziua de 7 Septembrie încep a-și construi o căsuță sau mai bine ăis un bordeiú. În timp de o săptămână, din cauza lipsei de unelte, abia putură să ridice zidurile de pîtră la înălțime de 0^m,90 d'asupra unei gropi de aceeași adîncime și vedënd că au loc să stea în picioare se opresc la acéstă înălțime, iar ca învelitóre, peste un lemn spart în mai multe țándări, aședă pîei de morse, lipindu-se una de alta prin înghețarea grásimei ce mai rêmăsese pe ele.

Căsuța lor aveá dar 1^m,80 înălțime, 3 metri lungime și 2 metri lărgime.

Din pîeile de urs își făcură saci în cari intrau nóptea când dormiau spre a se apêră de frig. În tot timpul iernii dormiră

și mâncară, făcură puține observațiuni meteorologice; mai vî-nară urși și morse pentru a avé carne prospătă de mâncat.

Cu prepararea mîncării se rînduiau cu săptămîna cînd unul cînd altul.

Pentru luminat, gătît mîncările și încălđit s'au servit numai de grăsimé de morsă.

În mai multe rînduri au fost visitați de urși, atrași de sigur de mirosul cîrniî, și mai cu sémă de vulpi, cari le furau lucrurile, pînă chiar și pîicile de morsă ce serviau de învelitóre căsuței lor.

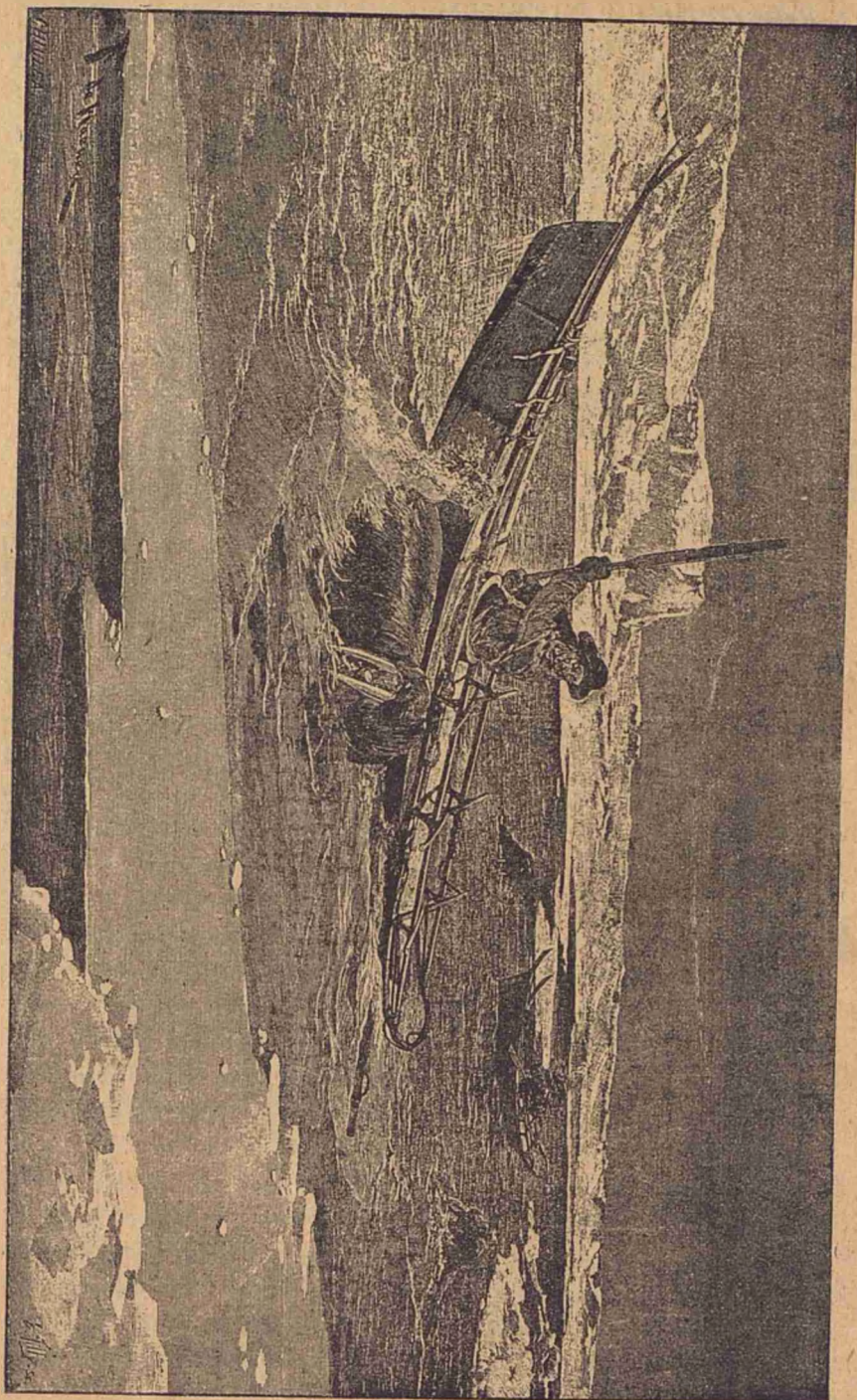
Cămășile și hañele lor, spune Nansen, se îmbicsise cu atâta grăsimé de morsă, în cât trebuia să o radă cu cuțitul, căci altfel nu le mai permitea să facă mișcările membrelor și ale corpului în libertate. Totuși fiind-că au fost sănătoși și fiind că se înțelegeau de minune amîndoi, n'au simțit gretățile ernii.

Primăvara apropiindu-se încep a-și pregăti îmbrăcăminte și încălțăminte din piei de urs. Către începutul lunii Maiu, vedënd trecerea mai multor păsări, acésta însemnă că marea este liberă.

Părăsirea locuinței.

În ziua de 19 Maiu își părăsesc locuința îndreptându-se către sud-vest. Timpul fiindu-le defavorabil și întîlnind insule, în mai multe rînduri sînt înconjorați de ghieturî. Într'una din primele zile ale lunii lui Iunie cînd se retrăsese la marginea unei insule ce eră înghietată, vîntul le desprinde bîrcile și le duce la largul mării. Nansen vedënd că cu acésta dispare și existența lor, se aruncă în mare în not și le urmăresce, ele fugeau însă tot la larg; după multă trudă abia reușesce să se urce într'una și apoi prinde și pe cea-laltă. În acéstă călătorie de asemenea au fost atacați de morse de mai multe ori.

La 17 Iunie apropiindu-se de capul Flora al insulei Northbrook cea mai despre sud din pămîntul Fr. Iosef, aud lătratul unui cîne și mai pe urmă întîlnesc pe Jackson, comandantul unei corăbii engleze și al stațiunii Elmwood de la capul Flora, care rămăsese aci pentru ernat și aștepta sosirea corabiei «Windward» spre a se întorce pe continent.

Nansen și Johansen atacau de Morge.

Intórcerea.

Bucuria lor fu nespūs de mare, maĩ cu sémã cã Jackson aveã și scrisorĩ pentru Nansen. Nansen ardeã de dorința de a plecã cãt maĩ de grabã, Windward însã nu sosì de cãt la 26 Iulie și plecarã cu toții la 7 August și în sêra dñlei de 12 August zãrind continentul, Nansen este apucat de un fel de frigurĩ de bucurie cã are sã maĩ calce pe pãmĩntul Norvegiei, speranța pe care o aveã numai ca vis.

La 13 August, în fine intrã în portul Wardø pe care-l pãrãsise de 3 anĩ.

Auđind cã Fram nu s'a înapoiat, pe de o parte ã pãrũ bine, cãci în acest cas soția și rudele lui ar fi cređut cã el și cu Iohansen s'aũ prãpãdit, pe de alta însã, fu îngrijiat fôrte de sôrta corãbiei și a cãlãtorilor de pe ea.

În diminêța dñlei de 26 August este deșteptat și i se pre-sintã urmãtoarea telegramã: *Fram* a sosit în stare perfectã. Totul este bine. Peste cãte-va cêsuri plecãm pentru Tromsø. Te felicitez de bunã sosire. Otto Sverdrup.

Nansen cuprins de o bucurie nebunã plecã împreunã cu soția lui pentru întĩmpinarea vasului *Fram*.

Sverdrup, conducãtorul autorizat al corãbiei Fram și al óme-nilor de pe el, cu începere de la 14 Martie 1895 și pĩnã la sosirea în Norvegia, printr'o dare de sémã aratã lui Nansen drumul fãcut (veđi harta No. 3 sau 5 al Revistei) și modul de întrebunțare a timpului.

Din acéstã dare de sémã se vede cã și dupã plecarea lui Nansen, traiful nu li s'a schimbat aprópe întrũ nimic, trecẽnd prin aceleași peripeții ca maĩ nainte, ocupãndu-se cu fabricare de ski, caice, sãni și exerciții pe ghițã cu sarcini de maĩ multe decĩ de chilograme, ca în cas când *Fram* ar fi sfãrãmat sã pótã transportã ei singurĩ merindele și tóte lucrurile de carĩ ar avé trebuințã. Cu vĩnãtoarea aũ fost puțin norocoși, de óre-ce n'aũ dat de cãt fôrte rar de urși, iar focile împușcate se lãsau la fundul apei, fãrã sã le pótã prinde. Observațiunile sciințifice și în special adĩncimile mãrii aũ fost luate cu multã îngrijire. Pe nicãieri n'aũ gãsit adĩncimi maĩ micĩ de 3 miĩ metri, ajungẽnd pĩnã aprópe de 4 miĩ. Aũ constatat existența curenților marinĩ ce vin despre ecuator, prin faptul cã apa de și sãratã aveã o temperaturã maĩ ridicatã, de cãt 1 sau 2 grade d'asupra lui

zero, pe când într'alte părți vecine, pe unde nu erà curen-
tul, temperatura mării erà de 1 sau 2 grade sub zero. Vin-
turile aũ fost fôrte dese și cu o iuțelã de la *adiere* pînã la
20 și chiar mai mulți metri pe secundã. S'au apropiat mai
puțin de pol de cãt Nansen, cãci latitudinea cea mai depãr-
tatã ce aũ atins-o a fost în ziua de 15 Noembrie 1895, la
85°55' lat. borealã.

Sverdrup și cu tovarășii lui aũ arãtat mult curaj și aũ
desvoltat o activitate fôrte mare în timpul veriĩ anului 1896
pînã la 13 August, și în care aũ scãpat definitiv din ghiãțã.
Ca sã ajungã aci, aũ luat direcțiunea cãtre sud, întru cãt-vã
contra mersului banchizei ce-i duceã spre est. Drumul le-a
fost deschis în parte prin rupturile ce se faceãu în ghiãțã
din cauza cãldurii; într'o bunã parte însã îl deschideãu ei
prin exploziuni cu praf de pușcã, ca sã rupã ghițeturile ce
le opriau trecerea; cãci, dacã ar fi urmat calea banchizei,
de sigur i-ar fi dus cãtre Groenlanda și probabil n'ar fi pu-
tut scãpã dintr'ĩnsa de cãt cu un an mai tîrziu.

Din cãlãtoria lui Nansen și a vasului *Fram* reiese în mod ne-
ĩndoiios, cã în vecinãtatea polului, nu numai cã nu este us-
cat, dar marea este fôrte adĩncã și cã ea este în perma-
nențã acoperitã de ghiãțã, ce se aflã în continuã mișcare,
dusã de la strĩmtõrea de Bering cãtre pol și de la pol cãtre
Groenlanda, mișcare la care contribuiesce mai mult vintu-
rile de cãt curenții marinii.

P. I. Stroescu.

OGARUL, COPOIUL ȘI EPURELE.

Ci-cã o datã ogarul a deschis cãrciumã; iar ca cãrciumar
cu deciuialã a pus pe copoiu. Intre mușteriii prãvãliei, erã și
epurile care faceã refenea mai mult pe datorie.

Ađi pe datorie, mãine pe datorie. marfa s'a dus.

Cãnd ogarul face socotela copoiului, gãsesce butia gólã,
taraba tõeã, bani clenciũ.

Unde-s banii? întebã ogarul. — Datorie la iepure. — Iepu-
rele unde-i? — N'a mai dat prin prãvãlie. — Haĩ dupã el. Tu
sã-l scoți din crãng; iar eu sã-l apuc la cãmp, cã ne-a pus
cruce, hoțul.

Și d'atunci ogarul vinezã la cãmp; iar copoiul prin pãdure.

Povestitã de Constantin N. Boboc, vãnãtor, Bogați-Dãmbovița
și comunicatã de

Ión Negoescu.

BRAȘOVE POPORANE

(Din Mușcel).

Il luase și pe Țigan în răsboi; dar el, biet, erà fricos și leneș d'ăia «de-î pasă pământului când stă.» Când îl puseră și pe el la rînd cu alți soldați să tragă focuri în dușmani, el de frică, se da tot înapoi... tot înapoi... și-apoi da și el drumu puscii.....

Da, uite că-l vede un oficer și, după ce se repede și-i dă câți-va ghionți îndesați, îl întrebă răstit:

— Ce ai, tu, mă haramino, de-mi zăpăcesci mereu soldații? De ce te dai îndărăt când dai cu pușca?

— Haoleu... iartă-mă, mânca-te-aș... sa veđi... pușca mea *bate mai tare ca a hălor-l-alți* și heu mă dau hîndarat ca să lovesc la un loc cu heî... să nu pierd nici-hun glonț mânca-te-aș...

*

Plecase un Țigan cu o iapă la tîrg s'o vîndă. Și plîngea biet, că n'o să ia nimic pe ea că erà slăbănogă de pică d'a'n picîorele și bătrîna ca vai de ea...

Dar cum mergea Țiganul agale, iată că-l sosese un Român. Tura... vura, de colo pînă colo: Românul se învoiesce să vîndă el iapa c'a mai vîndut, și Țiganul — ca mulțumită — i-o da și lui acolo ceva ca să nu-și răcescă gura degeaba, sbătîndu-se cu negustorii.

Cum ajung în tîrg iată că și vine un mușteriu să cum-pere iapa. Românul, fiind-că se învoise cu Țiganul începî s'o laude:

— Iapă ca asta rar se găsește; nu c'o veđi așa, dar e tîneră, spătósă, pieptósă, bună de prăsilă, n'ai ce mai ȳice...

Mușteriuil ridicase prețul și erà gata să plătescă, când Țiganul de colo, nu-î dede pas:

— Hauliu, Rumânico, *dacă e așa de bună cum spuî, n'o mai dau*, mânca-te-aș... nu zău... Haide, mititico, cu tetea hacasă... N'am sciut că hescî hașă de bună, că m'ași fi plimbat calare și pa la Dumneđelea de sus...

*

— Ce-ai vrea tu, mă Țigane? Spune, din două, una: Să te bag în casă la căldură or să-ți dau de mâncare și să-ți veđi de drum?

— Haoleu... Nici una, nici alta, Rumanico!... Mai bine dă-mi *ho fôie dă hórzá și cu ho falie dă mamaligă s'o mănânc* *colea la gura sobei.*

Culese și comunicate de

Rădulescu-Codin.

PUBLICAȚIUNȚI NOUȚ

„Raport asupra introducerii lucrărilor agricole la școala normală Vasile Lupu din Iași, de I. Mitru“.

D-l Mitru, directorul școlei normale Vasile Lupu, a prezentat Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice un foarte important raport asupra învățămîntului agricol din programa școlilor normale de învățatori. Ministrul Cultelor și Instrucțiunii publice a apretiat destul de bine raportul d-lui Mitru. D-l Ministru se exprimă în rezoluțiunea luată de a se trimite acest raport în discușiunea consiliului general de instrucțiune, între altele, ast-fel: Raportul de față expune minunat de bine starea lucrurilor și cauzele cari fac ca învățatorul să fie un străin între conșăteni și un declasat. Acastă stare de lucruri a îngrijit pe Minister și l-a determinat să începă studiarea cestiunii pentru a găsi remediul.

În prima linie se impune ca învățatorul să fie sătean el însuși și prin urmare să păstreze iubirea pămîntului și deprinderea de a-l lucra, ceea-ce reclamă desvoltarea lucrărilor practice de agricultură, horticultură și cele-l-alte accesorii în școlele normale de învățatori.

D-l Mitru plecă de la principiul că adevărata misiune a învățatorului e de a *crește* și de a *instrui*. Pentru tôte acestea se cuvine ca învățatorul prin exemplul său viu, să fie un factor principal pentru viitorul agriculturii în țara noastră. De aceia învățămîntul agricol în școala normală să tindă a face din învățator, cel d'întăiu gospodar în comuna sa. Să-i inspire atâta gust pentru lucrările agricole, pentru câmp, în cât ogorul lui, grădina, livada, pomiul lui să fie fără rival în comună; în cât tötă lumea să caute a luă exemplul de la el și a imită cu drag ceea-ce a vėđut practicat cu atâta succes la învățator. Casa, grădina, câmpul, vitele, paserile de curte ale învățatorului — prin cunoscințele și pildele ce va fi avut de la școlă, — să servescă de model pururea viu în ochii sătenilor minunați și în același timp, aceștia din urmă să fie puși în pozițiune de a imită, fără greutate, ceea-ce vėđ la învățator. Pentru ajungerea unui asemenea țel, adică de a face din învățator cel d'întăiu gospodar în sat, d-l Mitru cere o reformă radicală în programa școlei normale, în ceea-ce privesce agricultura. Domnia sa voiesce ca într'o școlă normală să se predeă:

- a) Cultura cerealelor propriu zise;
- b) Horticultura cu toate ramurile ei;
- c) Viticultura;
- d) Arboricultura și silvicultura;
- e) Crescerea vitelor, în special a vacilor pentru lapte;
- f) Crescerea gândacilor de mătase;
- g) Ingrijirea albinelor.

Tote aceste cunoscintțe ca să se potă preda cu succes e nevoie de un teren, de un fel de fermă de vr'o 100 de pogone, cum și de un profesor de agricultură, care să fie obligat a face cel puțin 15 ore de practică agricolă cu elevii pe săptămână.

Principiile dezvoltate de d-l Mitru în raportul domniei sale, sînt de natură a convinge pe ori și cine de temeinicia și de marile lor folose. Cine nu se bucură, când i se arată mijlocele, cum ar pute să se facă din învățatori cei d'întîii gospodari în sat? Cine nu dorește ca învățatorul să fie sătean conducător pentru consătenii săi? Mie personal mi-a procurat mare plăcere citirea raportului d-lui Mitru și ași dorî să facă obiectul de discuție al bărbaților competenți. Tiu însă să spun că, față cu timpul cât durază cursurile unei școle normale de învățatori e peste putință a se realiză vederile d-lui Mitru. Dar despre acēsta altă dată!

P. G.

SFATURI PRACTICE

O unsore bună.

E vreme de tōmnă; acuși se apropie și iarna. Trebuie dar să ne așteptăm la ploî multe și zăpadă. Dacă piciorele le vom avē uscate și calde, putem fi asigurați că și corpul ne va fi sănătos. Iată o bună unsore ce vē sfătuesc să o întrebuițați pentru cibote ca umedela să nu potă străbate prin piele la piciore:

Să se topescă 50 părți de grāsime de oie, 49 părți de oleiu de in și după topiresă se adaoge o parte terebentină (se găsește la spițerie) și să se amestece bine. Acēstă unsore e minunat de bună pentru a apēră pielea ca să nu fie străbătută de apă. Trebuie unse cibotele când sînt bine uscate și calde.

Cum putem află că oțetul e făcut din vin.

Totă lumea scie că oțetul se face din vin, tescovină sau din așchiî. Anul acesta făcēdu-se fōrte puțin vin, trebuie să ne așteptăm că și oțetul adevērat din vin să-l avem mai rar, vindēdu-ni-se drept

oțet un altul fabricat cu apă amestecată cu câte-va picături de vitriol (acid sulfuric) care de și are gustul înțepător al oțetului, însă e vătămător sănătății.

Pentru a se recunoște această falsificare periculoasă, se poate urma ast-fel: se varsă câte-va linguri din oțetul bănuț într'o farfurie de lut smălțuită sau într'una de porțelan și se moie într'insul câte-va bucățele de hirtie albă sugătoare; apoi se pune farfuria pe o sobă caldă și se lasă până se usucă hârtia. Dacă e vitriol cu apă sau dacă e adăogat vitriol în oțet slab pentru a-l întări, hirtia se va înegri; iar dacă oțetul e curat din vin, hârtia rămâne albă.

Un mijloc de a măsură cu gologanul.

De multe ori când vroim a măsură ceva, n'avem la îndemână metrul, atunci cu ajutorul gologanului de 5 banți ne putem face ușor un metru. Amintiți-vă că lărgimea acestui gologan e de 25 milimetri. Prin urmare de patru ori pusă lărgimea acestui gologan pe un băț ne dă un decimetru, de 20 ori ne dă o jumătate și de 40 ori un metru.

Orî-cine poate ast-fel să-și aibă la îndemână un metru.

CRONICA AGRICOLA ȘI COMERCIALA

Aprôpe de la începutul acestei luni timpul a început să devină iarăși călduros, lucru ce folosește semănăturilor de toamnă. Dintre lucrările ce s'a ăputut face în săptămâna trecută din cauza timpului cald și în condițiuni bune, au fost sădirile de pomi roditori și de alți copaci de păduri. Dar din cauză că pământul a fost prea mult uscat și aprôpe țarinos, la cele mai multe [din sădirile pomilor roditori, n'ar fi fost rêt, ca după sădire să se fi udat; de ôre-ce rădăcinile pomilor stând într'un pământ uscat, se usucă și ele. așa că la primăvară să nu ne prindă de loc mirarea de ce cele mai multe sădiri de pomi se vor prăpădi, numai din cauză că la sădire pomii nu s'au udat. La sădirile pomilor roditori în pământ uscat, se întimplă același lucru ca și cu cei sădiți într'un pământ încărcat de apă, dar inghețat.

Dacă timpul va mai continua a fi secetos, sfătuim pe toți acei cari au făcut sădiri de pomi, să-i ude cât se va pute mai des, dacă nu vor ca lucrarea lor să fie zadarnică.

Fiind-că toate lucrările la câmp s'au isprăvit, ar trebui ca bunul agricultor să se gîndescă și la căratul gunoiului din curte pe locurile cele mai sărace, spre a-și pute înmulți mai mult producțiunea sa agricolă. Căci după cum omul printr'o bună hrană și curățenie, își întreține

sănătatea și vigoarea corpului său, tocmai așa printr'o bună îngrășare și o bună cultură a pământului, se va pute întreține puterea roditoare a pământului.

Târgurile noastre. Afacerile cerealelor în târgurile noastre și mai cu seamă la cel din Brăila, sînt aceleași ca și în săptămîna trecută.

Dacă socotim prețurile după greutatea la suta de kilogr. avem :

Grâul cel mai bun s'a vîndut cu	14 lei.	
Secara	9	
Ovezul	9	și 60 cent.
Orzul	7	20
Porumbul nou	7—8	
» roșu	7	
Cincantinul	8	și 40 cent.
Fasolea	13	30

CRONICA FINANCIARĂ

București, 11 Noembrie 1897.

Tîrgul cu termen este o operațiune de bursă în care cumpărătorul și vîndătorul fixeză un termen pentru executarea lui. Acest termen nu pòte să fie ales după placul speculatorilor; legea și regulamentele îl fixează.

Art. 54 din lege se exprimă ast-fel: negocierea cu termen a efectelor publice sau particulare la purtător sau transmisibile prin transfer, nu se pot face pentru un timp mai depărtat de cât e luna, socotind din ziua în care s'a făcut tîrgul.

Epoca la care operațiunile cu termen s'au finit se numesc în bursă *lichidațiune*.

Tîrgurile cu termen constituiesc adevăratul instrument al speculațiunii și exercită la bursă și în lumea finanțelor o acțiune preponderentă.

A pătrunde mecanismul câte o dată complicat al acestor operațiuni, a semna și explică funcționarea lor nu sînt lucruri ușore; dar ceea ce este mai greu încă, constă în a aprecia rezultatele economice și sociale, a examina cu imparțialitate influența lor, în a căuta mijlocele de combatere a efectelor periculoase ce decurg dintr'insele și 'nainte de ori-ce în a arăta serviciile ce pot aduce rentierului și capitalistului, când acestuia seiu să profite de toate combinațiunile ce tîrgul cu termen le oferă.

Operațiunile cu termen trebuiesc considerate din 2 puncte de vedere: din punctul de vedere al legalității este de trebuință a determina diferența ce există între caracterul jocului cu termen consacrat și celui prohibit de lege.

Ultimul curs cu care au încheiat diferitele noastre rente, fonduri și valori este următorul: Renta perpetuă 103; 5% Rentă amortibilă em. 1881—88, 100%; 4% Renta 90 $\frac{1}{2}$; 6% Convertite Rurale 101 $\frac{1}{2}$; Comunale em. 1883 99%; d-to em. 90, 100%; 5% Scrisuri funciare Rurale 94 $\frac{3}{4}$ %; 5% Funciare urbane București 91%; Iași 87%; Banca Națională 1920; Bănci Agricole 327; Construcții 155; Dacia-România 414; Națională 458

Tendința generală fermă.

M. EL. N.

DESLEGAREA GHICITORILOR DIN No. 5.

Cuvîntul rombic

V
N I I
V i ŝ i n
I i n
n

Au deslegat ac sta ghicit re: Margot Dristorian, Evloghie D. Staicovi i, G. Ghind  (T rgu-Jiu), Ŗerban Tassianu, Burdula, Vasile P traŖu (Prahova). Anette Ionesco, Fotina Ionescu, Janeta Ŗi Aurora Marinescu (Craiova), N. Nea u (B rlad), Ioan Costea, Al. Costinescu (IaŖi). N. Constantinescu (Buzesci Arges).

Ŗarada

FRANC-LIN

Au deslegat ac st  ghicit re: A. Negreanu, Horia Furtună, Maer Mandel, Elevii clasei IV normale a societăţii pentru inv ţatura poporului român, L. Belciugateanu, Cesar Dristorian, N. Chiri opol, Cippec Bernart, Erna Cippec, Ilie P rvulescu (B ilesc ), Pop O. Viu, I. Nicolescu (Ciumescl), F. Teodorescu (Ciumescl), Elevii clasei IV normale a Societăţii pentru inv ţatura poporului Român, Artur Lorentz, Georgescu D., N. Sterian, Munteanu V. Sfetozar, Leon Mrejeriu (IaŖi), Dimitrie G. Cernescu (Tulcea), Demosten Tiberiu (B rlad), Sacagiu M., N. Lungu, Elena Măcescu, L. Dodescu (RoŖiorii-de-Vede), A. E. Măcărescu, S. Demetrescu (Socaciuiu), Rimnicu-Sărat), V. I. P traŖu (Balta-D mnei, Prahova), S. Sanft, MiŖu Stoicescu, Presurelu, inv ţ tor (Mehedin i), C. Gherghinescu (Grozesci, Mehedin i), Dimitrie Stefanii (Hac iu), I. V. BalmuŖ, inv ţ tor (Tutova), Preot G. Gafon (Tecuciu), Gheorghiu N. Vasile (Galaţi), Iulia Celebidache (Galaţi), Petre P. Arcadian (Caracal), C pitan Dupont (Ploesci), D. Teodorescu (IaŖi), Costache Balt  (IaŖi) Hulder (Sperien), N. Constantinescu (Arges), Zaharia Demetrescu (Tulcea), D. Iliescu (Tecuciu), Preot T. Grigorescu (Ploesci), Acilii (Buz u), I. Georgesou (Gorj), Mih Dep (Obedeni) Alexandre Ionesco, D'Artagnan, C. Constantiniu, Grigore N. Dumitru, Sorescu N. Pompiliu, G. Anibal Căciulescu, Beldie C. Constantiu, RoŖca I. Octaviu (Brăila), Dimitrie Dobrescu (Mieunesi-Grecii), Masinea M. Gheorghiu, I. Vasiliu (Dobrov t, Vasluiu), Ion Patriche (Smulţi), G. Salviu (Smulţi), D. Tacu (Smulţi), Em. Patrichi (Smulţi), Preot. Butunso (Smulţi), Gh. Ni  (Tifu, Fălcu), Limberea M. Nicolae (Curtea de Arges), G. Constantinescu (Ionesci, Gorjiu) I. D. Bădescu (Boteni, Muscel), Alboteanu S. Ra en (Curtea de Arges), Elena Nitulescu (Cricov, Prahova), Costica Ionescu (Chiojdeanca) Elisa Constantinescu (Chiojdeanca), Preot Em. Datcu (Rădulesci, Ilfov), Irimia Irimescu (Drăgănescu), TroŖu Anton (Casa chioi), Constantin C. Rădulescu (Buzău), Zamfir Prună (Colonesci, Olt), Preot. P. Stănescu (Căla-raŖi, Dolj), Mihail Ionacu (Băileni, Olt), Th. Popescu (Ghizdăvesci, Romanai), D. Paŗcoveanu (Ghizdăvesci), C. Pantelescu (Ghizdăvesci), Ioni a Doniga (Tecuciu), I. Olaru Negrelesci), Zamfir Marinescu (Caiata, R.-Sărat), Vasile Munteanu (Domni a, R.-Sărat), Ecaterina C. Coliu (FocŖani), Marinescu M. Romulus (Turnu-Măgurele), G. D. Rovinaru (RoŖia, Gorj), C. Olăreanu (Fălcu), Adrian Prava  (Răcăciune). C. Răut (Dobrov t Vasluiu), Maria Velcovi i (Galaţi), Costache Nicolescu-junior, (Buzesci), Constantin Evulescu (Paiu Mehedin i).

AU DESLEGAT AMĂDOUĂ GHICITORILE: George C. Marinescu, Ionel B mbu. Constanta Ŗi Mihail Teodorescu, Lya Ploeanu, Elevii clasei V Seminarul Central, E. D. Teodorescu, Ionescu Traian, Atanase Antonescu, Vasile T. Bălan, Mihălescu P. Aurel, Traian Garoflid, Gh. Athanasiu, Chirion Ŗerban, Calypso, Petre N. Galea, C. Dimitrescu-Ciocianu (Buzău), Gh. Rădăianu (IaŖi), Teodora Ionescu (Tulcea), Gheorghe Ionescu (Buzău) Un ecilier (IaŖi), Teodor C. Panaitescu, (IaŖi), George I. Munteanu (Buzău), Anica Gheorghie Anton (Comuna TigăneŖti Muscel), I. R. Ionescu (Brăila), E. Petrescu (Căla-raŖi), Maria N. Teodorescu (Cernavoda), Bătrineanu, Anghel Constantinescu, Gh. Romano, Gr. Constantinescu, inv ţ tor (Romanai), M. Manoliu (IaŖi), G. D. Papadopol (Mălini), I. H. Constantinescu, (Tulcea) A. I. Gheorghiu (IaŖi), Cost. C r b t (B rlad), I. Savastru (Vasluiu), I. Neculau (Vaslui), I. Mihălescu (Hac iu), N. Georgescu (Brăila), Dumitrescu (Brăila), Rosvitta de Gandersheim, Costea Ioana Ŗi Gheorghe Ŗoarec (Caracal), Ilie Constantinescu (Caracal), Gh. Nichiforescu (IaŖi), M. Mihălescu (B ilesc  Dolj), G. Cioc ltes (B ilesc  Dolj), C. Maxim (Popeni), Ionescu Virginiu, Ionescu N. Eugeniu, I. Negoescu, inv ţ tor (Dimbovița), Preot Stefan Georgescu (Dimbovița), Elevii clasei V normale a Societăţii pentru inv ţatura poporului Român, Jean Uceselgen, Vasile Stănesculescu, Alberte Hussar, Aureliu Ilazi-Nicolau (PiteŖci), Damianovici (Giurgiu), Costică N. Ionescu, Vasile P. Popescu, Clasa III normală a Societăţii pentru inv ţatura poporului Român, Ioan Brătilă (DiocheŖi, Putna), Petre Morcovescu (Ploesci), Nicolae Morcovescu (Ploesci), D. Iliescu (Nicoresci, Tecuciu), Elena Popescu (Căla-raŖi), Vindemontagne, Jaques Zvibel, B. Bonner, Hristache Goiciu (Galaţi), P. Stamatin (Bogdănesci, Tutova), Maria Gheorghiu (Murgeni, Tutova), P. Pănoiu (Crasna, Giurgiu), Spiridon Georgescu (Măricineni, Buzău), Alexandra Ŗi Corneliu Mihălescu (BaŖ, Romanai), Atanasie Cioc  (Craiova), I. Mateescu (Gorjiu), Euisson Roland, Gheorghe Constantinescu (Ciocănesci, Ilfov), Popescu V. Constantin Ŗi D. Teodorescu (IaŖi), G. Tomescu (MogoŖani), Ioseph Cohen, Fermo Gascoti, V. Filipovici (CreteŖci), Pr. N. Sachelarie (Copăcenii-de-Sus), Popescu Savel (Ploesci), Gh. Butuc (B rlad), I. I. Georgiescu (Manoleasa) Codina Goilav (Neamtu). Lucreţia Bartolomeu, Maria P traŖu, Virginia P traŖu, Eugenie T năşescu, George Bartolomeu (Codăesci Vasluiu), Elena Ciocoiu (Dorohoiu), C. Petrescu (Mehedin i).

INTREBĂRI SI PROBLEME

1. Ce înțeles are vorba românească «*ă-a tătat nasul*» și cum se explică înțelesul figurat de astăzi?

2. Din ce poezie este următoarea strofă:

*Din vremile trecute în vécuri viitoare
Un nume să răsune cu slavă împodobit,
Să trecă peste virste și peste ani să sbóre,
Acela care-l pôrtă cu ce s'a folosit?*

3. În timpul războiului din 1877, un soldat român rânindu-se grav, pînă la terminarea războiului, se apucă de meșteșugul bărbieritului. Pe Ovrei îi rădea trei la o pară, de la Români luă câte o pară de om, câte două parale de la câte un Rus și câte trei parale de la câte un Turc. Dacă rădea trei Ovrei, trăgea și trei linii pe tarabă; iar paraua o băgă în teșghea adică d'o parte semnă câți rădea, iar sêra la socotêla găsesce 40 de parale luate de la mușterii. Numêră și liniile de pe teșghea și găsesce tot 40. E întrebarea: Câți Ovrei, câți Turci, câți Români și câți Ruși a ras?

Propusă de Constantin Tomescu,
învățător, Bogați.

NB. Răspunsurile și numele celor ce vor fi răspuns exact se vor publica în No. 9; deci se primesc răspunsuri pînă la 23 Noembrie.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Mă simt onorat de propunerea ce mi-ați făcut de a fi prenumărat și eu printre colaboratorii revistei Albina și făgăduiesc că voi contribui după puterile mele la răspunderea revistei.

Dr. Toma Dleescu
prof. la școala normală din Câmpu-Lung.

Cine-și iubese țara, e rugat să ajute o asemenea întreprindere, semnând ca abonat. Ne mănca străinul în țară și noi orășenii câtă să dăm ajutor ca această revistă să pătrundă în toate unghiurile țării.

D. Constantinescu.
directorul școlii primare No. 2 (Mântuleasa).

Primind scrisoarea d-vostreă prin care îmi faceți cunoscută pe de o parte frumoasa d-vostreă inițiativă de a scote revista Albina, iar pe de alta invitarea de a fi colaboratorul d-vostreă, mă grăbesc a vă încunosciința că primesc cu plăcere onoarea ce-mi faceți de a mă prenumera între colaboratorii d-vostreă.

Gr. Patriclu
prof. de pedagogie la școala normală din Birlad.

Învățătorii, plasa Câmpu-Blahnița, salută cu drag revista Albina, care are menirea a răspândi mai departe cunoștințele folosite printr'un mănunchiu de bărbați hotărâți să redeștepte sentimentele naționale, să înalte moravurile strămoșesci, să ne învețe să iubim limba, naționalitatea și religia. Trăiască inițiatorii revistei Albina.
(Telegramă).

Cunosceam înăi de mai nainte apelul pentru publicarea interesantei reviste «Albina», a cărei apariție o așteptam cu o nespusă impăciență... Voi contribui și eu după puterile mele la această publicare, dându-vă din când în când câte un articol.

Enlu Băltesanu,
Profesor, fost director al revistei «Lumină pentru toți».

(Va urma).

INFORMAȚIUNI

Prin stăruințele domnei dr. Cuțarida Crătunescu s'a întemeiat în Bucuresci o societate numită «Materna». Această societate are de scop să îngrijescă pe copiii găsiți, pe copiii de doici, de servitoare, pe copiii orfanși și de ómenși săraci. Se vor forma două diviziuni, una numită legăni, în care vor fi îngrijiiți copiii până la vârsta de trei ani; alta numită Școala maternă, în care vor fi îngrijiiți copiii de la 3—7 ani. Societatea aceasta e pusă sub patronajul M. S. Reginei și are ca presidentă activă pe cunoscuta filantropă, d-na Elena Turneșcu. Dorim trăinicie unei asemenea folositoare instituțiuni.

*

D-l Dr. *Maximilian Popovici* s'a întors din călătoria pe care a făcut-o prin *Serbia, Bulgaria și Turcia* în scopul de a se ocupa cu felul culturii tătunului în aceste țări Domnia-sa a început să-și publice observațiunile făcute. Printre altele ne spune, că în *Sofia*, capitala Bulgariei, cei mai bogăți negustori sint de viță română și că același lucru se pöte observa și în orașele din Rumelia. Ne bucură această constatare pe de o parte, iar pe de alta ne întristeză, când ne gândim că în țară la noi neglijiăm cu totul comerțul, acest soiu de muncă isvoritoare de bogății.

*

D-l *I. Ganea*, actualul revisor școlar al județului Ilfov, a fost numit în aceeași calitate în județul *Rimnicul-Sărat*, în locul d-lui *Petrescu*, care își reia catedra. D-l *Ion Ciocan*, institutor în Bucuresci, a fost numit revisor școlar în județul *Muscel* în locul d-lui *A. B. Siniștenu*, numit în aceeași calitate în județul Ilfov.

*

Pe lângă șantierul de la *Turnul-Severin* s'a înființat o școală de meserii în care se primesc copii cu 4 clase primare. Scopul acestei școli e de a forma pe viitor maeștri ai acestui șantier, cum și pentru alte stabilimente din țară. Elevii vor face mai puțină teorie, însă mai multă practică. Ținta noastră trebuie îndreptată spre meserii, comerț și agricultură. De aceea ne bucură ori și ce creațiune de natură de a ne forma pentru meserii.

*

Gravura noastră din No. 4 «Regele Carol în lupla de la Grivița» este o fotografie după marele tablou datorit pictorului Oscar Obedeanu, un tânăr de mare viitor.

Vom reveni cu altă ocazie asupra operelor talentatului artist.

POȘTA REDACȚIEI

Articolele următoare: O di de Maiu la țară; Tripiedul universal; Sfirșitul verii; Christos, mă nene; Cernat (basn); Sultanul și Hogeau; Archiereul și Țiganul; Vitejia Țigănescă; La școală (poesie); Föie verde brădătel (cântec); Albina (poesie) n'au fost admise de comitet.

Pogrión Loco. Gr. R, Besdeada — Șaradele d-vöstră n'au fost admise.

E. D. V. — Metodologia generală nu e potrivită cu scopul revistei noastre.

Petre Petrescu, învățator. — Legendele trimise de d-vöstră se vor publica treptat.